

Молодий Комуніст

пролетарі всіх країн, єдніться!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ЖОВТНЕВА ВАХТА КОМСОМОЛУ

НА ЧЕТВЕРТИЙ МІЛЬЙОН...

РЕПОРТАЖ ЧЕРВОНОГО ТИЖНЯ

Є речі, вартість яких не перевищує одного—двох карбованців, але вони за своєю необхідністю не менш значущі, ніж ті, що оцінюються тисячами. Одні трудівники гордяться тим, що вони створили автомашину чи трактор, інші приємно, що їхніми руками зведено дім. А ось у Людмилі Ткачовій швачки Кіровоградської панчішної фабрики, своя гордість: за одну зміну вона може шити колготки для мільйон двох дитячих садків — 880 штук.

Секретар комсомольської організації Марина Ірза прийшла з дівчатками в універмаг. Їм хочеться знати, що скажуть покупці про їхні вироби (п'ятьом з них пристоєб державний Знак якості). Продавчиня метушиться.

— Немає вже. Було триста пар і за шівани продали. А відзнаки ось, читайте: «Дуже гарно вив'язано, але робіть їх більше...»

А як більше?
...В'язальниця Катерина Мельникова першою виступає на комсомольських зборах:

— Треба працювати на підвищеній зоні обслуговування верстатів автоматів. Так, як даршківці ткалі. Я вже пробувала. Замість 8 беру 10. Так може працювати вся наша бригада...

Минув перший місяць змагання. У Катерині — 630 пар колготків понад завдання. А за весь минулий рік — 7574. Людмила Ткачова теж попереду — 3950 надпланових виробів.

А коли ще економити сировину, з якої роблять навочки, колготки, інші речі? Катя підраховувала: щодня у неї залишається її 4—5 кілограмів. Отже, за рік вона зможе вив'язати з такої сировини додатково 750 пар колготків.

Вона, переважає соціалістичного змагання, з крашаним молодими виробничиками області, їде до Москви фотографуватись у Кремлі. Механізатор колгоспу «Дружба» Гайворонського району Василь Брозинський (торік з 306 гектарів зібрав 91 800 центнерів цукрових буряків) цікавиться, як Мельникова освоїла таку професію. Дівчина відповіла коротко:

— У мене досвідчена вчителька — Любов Володимирівна Білаш. Через місяць я вже працювала самостійно.

— Так швидко?
— Але ж там, у Тюмені, я була прядильницею...

...На засіданні комітету комсомолу так і вирішили: Людмила Сливинська вестиме облік, як працює кожні комсомолка щодня, щотижня, щодекади.

У січні — напруга неабияка. Марина Ірза була переконана, що від того, як почитється рік, залежатиме й подальший ритм змагання. Одразу було «афішовано»: бригада Петра Білотіла працюватиме цілу десятиденку на законномленій сировині (а її 2957 кілограмів). Отже, з неї можна виготовити 29 570 пар колготків. Якщо буде така цифра, то виконають декадне завдання. Але 10 січня молоді робітничі переключили цей показник — 32 600. Ще через десять днів знову надпланова продукція — 400 пар панчішно-шкарпеткових виробів.

Ритм працювався, бо вже всі 68 комсомолок в'язального цеху працювали на підвищеній зоні обслуговування верстатів. І введено двоє раціоналізаторів: Анастасія Мельникова та Зіновія Климочка сприяли цьому.

Та одного разу Славинська прийшла до Ірзи і зауважила:

— Новенькі можуть до кінця місяця «зрізати» бригадні показники — є невеличкі упущення. Невже зобов'язання неспільні?

— Мельникова, Галкіна Рожкован і Грамотович хай допоможуть. Було ж усе нормально. Значить, поспільне завдання.

Останній день січня. Марина Ірза перед початком зміни завітала в кожний цех. Ішла розмова про Ленінський залік. За виробничі показники комсомольців вона не тривожилася — зриву не сталося. Секретар комсомольської організації цікавилась, як справи у тих, хто навчається у вечірній школі чи готується до зимової сесії в інституті. Побачила про новий розклад респіцій вокального ансамблю. А потім — у її голосі паркання:

— Олександр Липін, наш інструктор по спорту, скаржився, що не всі зібрані на тренування перед складанням нормативів комплексу ГПО. В одних — сімейні обставини, в інших — запланована простуда...

— Він же обіцяв улаштувати лижний крос, а тепер мовчить.

Марина усміхнулася:

— Його підвела пані Відліга...

(Закінчення на 3-й стор.)

СЛАВНИЙ ЮВІЛЕЙ ЖОВТНЯ

Центральний Комітет КПРС прийняв 31 січня 1977 року постанову «Про 60-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції».

Шістдесятиріччя Жовтня, говориться в постанові, є важливою віхою в житті радянського народу, в розвитку всього світового визвольного руху. Наша країна, все прогресивне людство зустрічають цю знаменну дату під знаком нових перемог соціалізму, вчення Маркса, Енгельса, Леніна, ідей пролетарського інтернаціоналізму, які яскраво демонструють свою велику революційно-перетворюючу силу.

Величезним морально-політичним піднесенням, новими патріотичними діями, втілюючи в життя історичні рішення XXV з'їзду рідної Комуністичної партії, відзначають радянські люди славний ювілей Жовтня.

Перемста Жовтня, підкреслюється в постанові, — головна подія XX століття, яка докорінно змінила хід розвитку всього людства. У постанові підбито підсумки досягнень радянського народу. Ці досягнення є переконливим свідченням того,

що соціалізм забезпечив небачені в історії темпи прогресу всіх сторін життя суспільства.

Центральний Комітет КПРС постановив широко розгорнути підготовку до шістдесятиріччя Великої Жовтневої соціалістичної революції — видатного свята трудящих нашої країни, всього прогресивного людства, свята революційної боротьби і комуністичного творення.

Всю роботу партійних, профспілкових і комсомольських організацій, радянських і господарських органів по підготовці і проведенню славного ювілею спрямувати на мобілізацію творчої енергії трудящих в ім'я втілення в життя історичних рішень XXV з'їзду КПРС, успішного виконання десятої п'ятирічки, забезпечення дальшого зростання промислового і сільськогосподарського виробництва, прискорення технічного прогресу, підвищення ефективності і якості роботи, неухильного піднесення матеріального добробуту і культурного рівня життя народу.

Центральний Комітет КПРС звернувся до робітників і колгоспників, радянської інтелігенції, до воїнів Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, до комуністів і комсомольців, до наших славних жінок, до юнаків і дівчат, до всіх трудящих із закликом — зустріти 60-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції новими успіхами в праці, ознаменувати ювілей нашої могутньої соціалістичної держави новими досягненнями в розвитку економіки, науки і культури.

Центральний Комітет КПРС висловив тверду впевненість у тому, що всі радянські люди ще тісніше згуртуються навколо ленінської партії в боротьбі за втілення в життя величезних планів комуністичного будівництва, намічених XXV з'їздом КПРС, зустрінуть свято шістдесятиріччя Великої Жовтня славними трудовими перемогами.

Постанову ЦК КПРС опубліковано в центральних, республіканських, крайових та обласних газетах.

(ТАРС).

Свято зустрінемо бригадою

У нашій бригаді звикли історичні віхи в житті народу відзначати добрими справами. Постановою ЦК КПРС «Про 60-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції» з особливою силою нагадала нам: наближається славний ювілей.

Чим відзначимо його ми, молоді робітничі? Бригада наша невеличка: групкомсорг Поліна Бігун, Надія Ломакіна, Ольга Юсипей і я, бригадир. Усі — токарі. Разом працюємо близько п'я-

ти років. Тільки Оля — новачок: була у нас на практиці, а після закінчення училища прийшла до нас на роботу.

На комсомольських зборах, що відбулися 26 січня, ми запропонували всім комсомольцям цеху підтримати ініціативу, народжену у бригаді: «Висока якість, пошуки резервів, чітка організація праці». Це буде нашою відповіддю на заклик партії мобілізувати творчу енергію трудящих напередодні 60-річчя Жовтня.

Взяли ми ще одне зобов'язання — відпрацювати на суботниках 60 годин — і виконаємо його з честю.

Г. СТУПАК, бригадир комсомольсько-молодіжної бригади механоскладального цеху № 3 заводу «Червона зірка».

Рік ювілейний, рік ударний

Кілька місяців тому на Кіровоградську кондитерську фабрику прийшли двосюновенних — Надя Фіцайло і Катя Доленко. Я стала їхньою наставницею. Професія кондитера сподобалась дівчатам, за короткий час вони оволоділи багатьма її «премудрощами». Коли ж мені запропонували очолити новостворену комсомольсько-молодіжну бригаду, я погодилась без вагань. Нічого, що робітничі молоді, зате наполегливі і у них не відбереш. І справді, ось уже місяць працюємо в мармеладному відділенні карамельного цеху

єдиним колективом, а нарікань не чули.

Йде другий рік десятої п'ятирічки, рік народження нашої бригади. Рік ювілейний. Сьогодні ми несемо трудову вахту під девізом «60-річчя Великої Жовтня — 60 ударних тижнів!». Глибоко схвилювала нас постановою ЦК КПРС «Про 60-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції». Весь радянський народ готується гідно відзначити ювілей Радянської влади. Будемо працювати краще, працювати добросовісніше, щоб у Репорт Ленінського комсомолу ЦК КПРС до 60-річчя Великої Жовтня вписати і свій вагомий рядок.

М. ШОПА, бригадир комсомольсько-молодіжної бригади карамельного цеху Кіровоградської кондитерської фабрики.

КРАЩІ МОЛОДІ ТРУДІВНИКІ ОБЛАСТІ (ЗЛІВА НАПРАВО): СЕКРЕТАР КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБЛАСНОГО КОМІТЕТУ ГРОМАДСЬКОГО ХАРЧОВАННЯ ТЕТЬЯНА БАЛАКАЛО, В'ЯЗЬАЛЬНИЦЯ КІРОВОГРАДСЬКОЇ ПАНЧІШНОЇ ФАБРИКИ КАТЕРИНА МЕЛЬНИКОВА, БУДІВЕЛЬНИЦЯ ТРЕСТУ «КІРОВОГРАДСЛЬБУД» НАТАША ІВАШЕНКО, РОБІТНИЦЯ ЗНАМ'ЯНСЬКОГО МІЖКОЛГОСПБУДУ СВІТЛАНА СТАСЮК, ШЛІФУВАЛЬНИЦЯ КІРОВОГРАДСЬКОГО ЗАВОДУ ТРАКТОРНИХ ГІДРОАГРЕГАТІВ ЛАВРЕНТ ПРІМІ ЛІНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ ЮЛІЯ ЄВТУШЕНКО, КОНДИТЕР КІРОВОГРАДСЬКОЇ КОНДИТЕРСЬКОЇ ФАБРИКИ МАРІЯ ШОПА, ПРОДАВЧИЦЯ СВІТЛОВІДСЬКОГО МАГАЗИНУ «ДИТЯЧІЙ СВІТ» КАТЕРИНА ТЕРЗОВА, МАЛЯР УМБРАВЛІННЯ «МАШБУД» КОМІНАТУ «КІРОВОГРАДЖАББУД» ГАННА ВОДЗИНСЬКА. ВСІНІ ВІСБРОЛІ ПРАВО СФІТОГРАФУВАТИСЯ В КРЕМЛІ

Фото Ю. ЛІВАШИНКОВА.

ЗБОРИ почалися завдого до робочої зміни. «Завдого» — так гадалося спочатку. Наприкінці з'ясувалося, що робота почала «наступати на п'яти». Мабуть, кожному з присутніх тоді здавалося, що час підвіз, пропустивши крізь свій плин так багато подій.

Багато подій! Атестаційна комісія: голова — секретар партійної організації цеху та дільниці Г. Ф. Таран, члени — начальник цеху І. Д. Гудак, майстер, пропагандист К. Т. Возна, комсорг зміни Т. Лекарева — цілком правомірно могла б визначити тільки одну подію. А сімнадцять дізят з не меншою певністю могли б сказати про сімнадцять подій: як кожна з них, дівчат, виконує рішення XXV з'їзду партії, наскільки творчо підходять до виконання соціалістичних зобов'язань.

Голова атестаційної комісії говорить переконливо. Він наголосив на дедалі зростаючому політичному й трудовому піднесенні серед радянських людей, комсомольців і молоді, на тому великому й новому припливі сил та енергії, що його викликала достанова ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ про Всесоюзне соціалістичне змагання. Особливо ж присутнім запали в душу слова Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва на урочистому засіданні, присвяченому врученню місту-герою Тулі медалі «Золота Зірка», про надзвичайну вагу самовідданої, ритмічної праці всіх трудових колективів від самого початку року, про те, що часу на «розкачку» гаяти ніяк не можна.

Відчутно було: аудиторія цілковито схвалює таку позицію — активну позицію молодого людину України Рад. Це засвідчили і ділові звіти кожного учасника Ленінського заліку, і активне їх обговорення при підбитті підсумків атестаційної комісії.

Є потреба згадати ще одну особливість комсомольських зборів — схильованість, небуденність. У одній комсомолки навіть появились сльози — мабуть, уперше так глибоко відчула вона, як багато залежить від виконання особистого комплексного плану. Говорили їй про відповідальність, ініціативу, сміливість. А на останку підбадьорили, підтримали її. І дівчина повірила подругам. Уже складаючи звіт, вдумливо слухала розмову на зборах. Тоді й спало на думку: отак осмислюються та утверджуються принципи радянського колективізму. Про те, що я не помилюся, свідчили й подальші звіти учасників заліку.

Валентина Дьоміна виборола звання ударниці комуністичної праці. Член комсомольського бюро, заводій культпоходів, найактивніший організатор шефства над інвалідами Великої Вітчизняної війни. Всім колективом дівчата налагодили тісні стосунки з фронтовиками. Заходять у госпіталь, допомагають по господарству тим, котрі вдома.

Коли Валентину спитали, як поліпшити якість своєї роботи, дівчина не розгубилася. Якось хвилю поміркувавши, стала загнати пальці: підвищувати свою кваліфікацію, щозміни дбати про чітку організацію робочо-

го часу, робочого місця, стежити за правильною роботою верстатів...

Того дня Лариса Сироватка, контролер-вимірювальниця підкладки, вирішила освоїти ще дві суміжні спеціальності. В її особистому плані замість загального «підвищувати свою майстерність» появилось цілком конкретне завдання. Раніше зона вико-

— Якщо вдається створити наскрізні комсомольсько-молодіжні бригади, це буде великою нашою перемогою. Ми кажемо «від верстага до покуця». Але ж «верстат» починається не на нашому підприємстві. Нерідко ще надходять недоброякісні тканини... Написали листи до Чернігова, Тирасполя, Сум. Коли зав'яжемо контакти з постачальниками, то в соціалістичних зобов'язаннях розробимо умови, які гарантуватимуть якість.

Любов Джиджозу в минулий п'ятиріччя нагородили медаллю «За трудову відзнаку». Тепер вона зобов'язується захистити звання ударниці комуністичної праці і здобути «червону хустину».

Лариса Салова пропонує поживати роботу «Комсомольського прожектора» (рейди частіше проводити гребя), Наталка Жуківська ще тільки береться виборювати «червону хустину». Але йтиме до цього наполегливо — відчувається. Тож недарма їй та ще кільком подругам пропонують готуватися до вступу в технікум. Дізнана зв'язують свої можливості. Згоджуються. Аякже! Наука стає першим помічником у роботі.

І кожній повідомляє свої проценти. Вони не набагато перевищують норму. Важкі проценти. Проте надійні, бо виважені, обмірковані. У кожному комплексному плані записано цифру. 104, 406, знову 104, 110. Знову 106, 107. І щоразу члени атестаційної комісії запитували дівчат про їхні шляхи підвищення виробітку. Так відбувався своєрідний громадський захист соціалістичних зобов'язань. Траплялося, що й віднімали, коли бачили, що «замахнулася» комсомолка на більше, аніж зможе. І додавали, якщо менше брали, аніж потягнуть. В усіх випадках погоджували окремі пункти з господарями особистих комплексних планів.

Кожна з сімнадцяти обмірковувала можливість набуття суміжних спеціальностей, до того ж «своїх», суміжних. Кожна із сімнадцяти взялася за звичену працю В. І. Леніна і пропагандист Катерина Тихонівна розуміючи кивала своїм слухачам, схвалюючи рішення.

Наостанку, після закінчення, ми були і на дільниці, і в цеху. Секретар Ленінського райкому комсомолу Тетяна Лебедєва першою помітила ту дівчину, котра надміру збентежилася на зборах. Тепер вона цілком захопилася роботою і лише на мить одірвалася від журналу із записами, блиснувши усміхненими очима, показала на стіну. Там спеціальний стенд-плакат сповіщав: переможець трудової вахти тижня, присвяченого 1936 рокові, стала Галина Курінна. Одна із сімнадцяти. Яскраве гасло «Жодного відстаючого поруч!» нагадувало про те, що на початку року чех разом з дільницею брав підзвінені соціалістичні зобов'язання. Колективно брали. Минулий рік завершили достроково. Нинішній — прагнутимуть завершити ще швидше. А комсомольці — на зборах про це йшлося докладно — всіма силами боротимуться за право підписати Рапорт Ленінського комсомолу Центральному Комітету ВЛКСМ.

А. НЕЧИТАЙЛО,
спецкор «Молодого комунара».

ЗА ПОМИСЛОМ — ДІЛО

● Репортаж із громадсько-політичної атестації учасників Ленінського заліку — комсомольців другої зміни розкрійного цеху та підготовчої дільниці Кіровоградської швейної фабрики.

● «Звання комсомолец зобов'язує» — тема попередніх комсомольських зборів.

● «Жодного відстаючого поруч!» — такий девіз розкрійного цеху.

● Відповідь підготовчої: добитися звання дільниці високої культури виробництва.

● Черговий тиждень трудової вахти називає переможця.

нувала тимчасові доручення. Охоче оформляла стінну газету. Тепер узялася постійно працювати над випуском стінняки.

У Людмили Попової, контролера тканин, наболілі вимоги до постачальників. Говорила пристрасно. Агітатор же вона. І тут до розмови приєднались інші дівчата, висловили своє прагнення викликати на змагання комсомольсько-молодіжні колективи підприємств-постачальників.

Що думає про це секретар комітету комсомолу фабрики Надія Хорошенко?

Після служби в армії комсомолец АНАТОЛІЙ ГЕРАСИМЕНКО повернувся в рідний колгосп імені ЧКАЛОВА Новомиргородського району. Нині він працює токарем. Анатолий завжди якісно реставрує старі і виготовляє нові запасні частини до сільськогосподарської техніки.

Фото М. ГЕЛЬМАНА.

ГЕРОІВ НАШИХ ІМЕНА

художньо-документальна розповідь

(Продовження. Початок див. «Молодий комунар» за 29 січня та 1 лютого ц. р.)

6.

Кілька днів перебування у Львові дали Каріну чимало. Ному вже не терпілося повернутися до Єлисаветграда. Але потрібно було уточнити, наскільки ірраціональні розмови про новий «хрестовий похід». Це міг підтвердити лише хтось із аерівки штабу.

Як удалося розізнати Каріну, розробкою нового вторгнення на Україну Тютюнник займається в тісному контакті з штабом Пилсудського. Передбачалося одночасне вторгнення на Україну двох загонів — Тютюнника з-за Збруча та отамана Гулого-Гуленка, Булака-Булаховича — в Білорусію. Отаман Брова мал заховити Катеринослав. Левченко — Польку. Махно і «Чорний Ворон» — Київ. Очікувалося, що російські білогвардійці з боку Фінляндії завдадуть удару по Петрограду... Такі чутки ходили між повстанними «командуючими», котрі збирались у Львові. Та як їх перевірити?

Якось Каріна спитав один з його нових «друзів» — Мазур: — Бачив землячку з Херсонщини? Виглядає Марія Гуржос прибула з Глудос. Отаман Нестерецько прислав. На серці у Каріна стало тривожно. «Нявже Новицький не доірає?»

Вечері того ж дня Сергій викликав Галайду. — Йдемо до генерал-хорунжого, — сказав безпристрасно... У великій кімнаті Каріні побачив трьох військових. Тютюнник — вперше, аніж його за описами чекістів в одному з вищих петлюрівських офіцерів. Пещене, блас обличчя, гарна військова постава, випнуте вперед підборіддя. Якось мить генерал уважно вдивлявся в обличчя Каріна сухим, колючим поглядом.

— Мені доповіли про ваше повідомлення, пане Черненко. Неже становите на Єлисаветградщині спрямді таке повстання? Так чим же ви там займаєтесь?

Каріні почав, було, викладати ті ж міркування, що й Галайда, але генерал-хорунжий, недоволено насупившись, перервав:

— Це все відомо з вашої доповіді. Мене цікавить ось що: чи досить сил у Новицького, щоб підняти в потрібний час повстання в дорученому йому окрузі? Як настробі селяни? Підтримають вони наш рух?

Помітивши, що повстанцеві багастіся, Тютюнник підбадьорив його:

— Смильвіше. Мені цікаво почути відверту думку людини з Правобережжя.

— Каріні зустрівся з генералом поглядом і твердо сказав: — Нас не підтримають. Червоном, певно, і для вистанції, щоб придумати повстання в повіті. Я вже казав, Ради дали мужикові землю, і він цілком підтримує їх.

Генерал замислился.

— А якщо полум'я повстання сналахне, скажімо, на Волині, звідти перекинеться на Київщину, в сусідні з вами Уманщину, Звенигородщину?

— На це й надіється Новицький, пане генерал.

— Не візнаю Єлисаветградщину. Це ж один з найлідовіших наших повстанських округів. Чи, може, там уже забули отамана Петлюру?

Черненко нерішуче зиркнув на генерал-хорунжого. Зустрі його ілбадьорливий погляд. Наважився.

— На Україні ім'я Петлюри викликає ненависть... В очак у Тютюнника промайнула злість. За мить вона змінилася жорстокістю. Втупившись в обличчя Каріна, генерал-хорунжий, чітко виділяючи кожне слово, сказав:

— Чи відомо вам, що в повстанському війську Херсонщини двадцять тисяч вояків?

Тривога підкотилася до серця. «Певно, цю цифру повідомля Марія Гуржос, — подумав Сергій. — Але Тютюнник помиляється, коли вважає, що загнав мене в пастку. Навіть інформація Нестерецька на нашу користь».

— З такою кількістю людей ми б не змогли працювати без провалів. Чекісти теж не дремляють, було б передчасним скидати їх з рахунку. Не знаю, звідки у вас такі дані, та вони схожі на провокації. Навіть більшовицькі на Правобережжі, мабуть, менше двадцяти тисяч. Наша робота в підляді при Радах — справа зовсім нелегка. Один крок до провалу.

— Так... — задумливо проговорив Тютюнник. — Про чекістів не слід забувати. Працюють вони, на жаль, неогляно. І це тоді, коли там одна матросня, босота!.. Але повстання буде! І досить скоро. Так що готуйтеся. Це я передайте Новицькому.

Розмова з петлюрівським начальником штабу підтвердила вірогідність почутого раніше. Сергій тепер знав, що вторгнення, певно, почнеться на Волині, охопить Київщину, Черкащину. Тобто саме той район, де, як помітили чекісти, ступившись останнім часом недобиті банд...

7

За тиждень після розмови з Тютюнником Сергій Каріні доповідав Леоніку про результати відвідин закордонного петлюрівського центру.

На той час чекістам інших повітових надзвичайних комісій, які проликали в емігрантські кола Відні, Берліна, Парижа, Варшави та інших центрів, удалося здобути точні відомості і навіть копії звітів про таємні засідання петлюрівської ради в Тирнові.

Радянська контролівка встановила, що вісімнадцятитисячна армія Петлюри, яку очолюють генерали Бєзручок, Тютюнник, Пількевич, зосередилася в різних таборах Польщі. Планувалася нова провокація проти Радянської України. Червона Армія готувалася до відсічі...

І справді, погожої ночі 28 жовтня 1921 року загін Палія в районі Козина перейшов польсько-радянський кордон, та навстріча бандитським загонам з району Амільника — Ілтина виступила 2-а червонокозацька дивізія під командуванням Дмитра Шмідта.

У кількох сутинках червоні козаки спочатку розсіли бандитський загін, а згодом під Мотрунками знищили основне ядро банди, захопили весь її обоз і штабу канцелярію. Невелика група паліївців устигла прорватися до Явужини. Та й вона не уникла розгрому.

Волинський загін генерал-хорунжого Янченка, з яким Ілюв Тютюнник, перейшов на початку листопада, об'єднуючи блакитним прапором зібралася близько 1250 чоловік.

9 листопада 9-а казасрйська дивізія Котовського завдала першого удару Тютюннику.

Генерал-хорунжий уникнувши погоні, ще кілька днів пестив голіснськими лісами. В районі Малих Милькіа — Знізда-бандити загинули в бою. Рента здалася. Сам Тютюнник ледве втік до павської Польщі...

Юрій ДМИТРЕНКО.

(Закінчення в наступному номері).

СЕСІЯ ЗАКІНЧИЛАСЬ У СТУДЕНТІВ КАНІКУЛИ

— НАМ, — скаже Ігор Жиденко, студент факультету будівельних і дорожніх машин Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування. — Так, нам, — підтвердить Микола Пиндик, член комсомольського бюро факультету сільськогосподарського машинобудування цього ж вузу. Повірте хлопцям. Бо у них канікули. І право на цю веселість вони заслужили: позаду сесія. Позаду безсонні ночі над конспектами і кресленнями, тривожні хвилини чекання від дзвінка аудиторії. Позаду всі радощі і розчарування, що їх завжди приносить із собою екзамен. — Радощів більше, ніж розчарувань, — відразу попе-

муть по країні озер — Карелії, четверо — по Закарпаттю, п'ятеро озайомляться з гучульським краєм. Та лижні походи чекають не тільки тих, хто поїде в засніжені гори. У приміщенні Інституту відкрито прокатний пункт, де кожний бажачий може взяти лижі чи ковзани і вирушити на прогулянку. Любителям ковзанів не доведеться довго шукати ковзанку: її обладнали тут же, неподалік студентських гуртожитків. І жителі цих гуртожитків ще перед тим, як роз'їхатись по домівках на канікули, залюбки змагалися на пій між собою. А от учасників художньої самодіяльності й хандули не змогли позбавити улюбленого

КОМУ Ж НАЙВЕСЕЛІШЕ?

заняття. Незабаром — республіканський міжвузівський огляд художньої самодіяльності. Тож чи могли б вони спокійно відпочивати в цей час? Звичайно, ні. Репетиції, репетиції... А вже цим хлопцям і дівчатам захищати честь вузу.

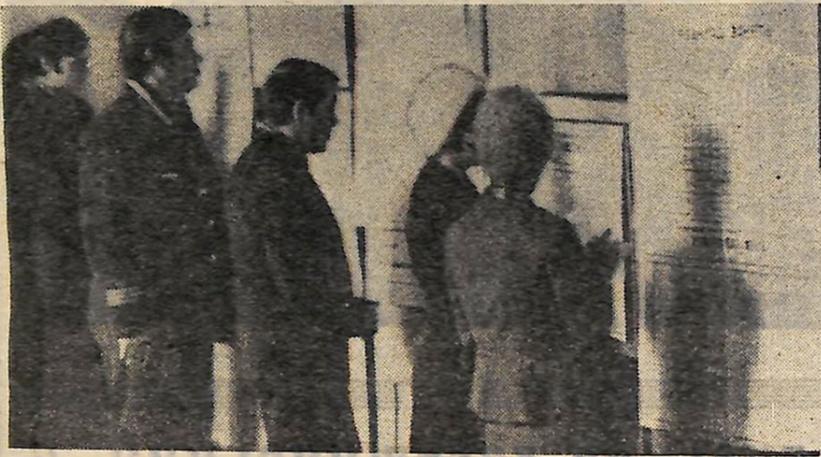
Та все ж нехай і вони не забувають: канікули! Зі снігом, подорожами, сміхом. Студентам пійні — найвеселіше! На фото: для п'ятикурсника Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування Микола Карманюк (фото вгорі) сесія теж уже закінчилася. І екзамен з автотракторного транспорту доцентів Юрія Васильовичу Аршавову склав він добре. В минулому — і хвилювання біля розкладу екзаменів, і довгі години в бібліотеці.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

реджає Микола Власенко, секретар комітету комсомолу інституту.

— Ми ще не підбивали остаточних підсумків, не виводили еваритетного процента» (деякі групи ще лишалося скласти по одному екзамену), та занепаю: п'ятірок і четвірок у нас у цій сесії значно більше. Тож хіба не радисть—підвищується якість знань наших студентів! Четвертокурсник Микола Пиндик, наприклад, усі п'ять екзамена склав на «відмінно». Так хлопець підтримує ініціативу комсомольців інституту «Воріччю Великого Жовтня — 60 тижнів ударної праці і відмінного навчання!». Після ударної праці і відпочивок справжній. Ігор Жиденко, Микола Пиндик, Анатолій Орлович, Леонід Скрипник — усього 60 комсомольських активістів, відмінників навчання поїдуть відпочивати до спортивно-оздоровчого табору «Тиса», що в гірському Рахому. Двоє студентів подорожують:

НА ЧЕТВЕРТІЙ МІЛЬЙОН..

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Перший день лютого. Всі знали, що Марина Ірза і Люда Слевинська прийшли на роботу за годину до початку першої зміни. Робили останні підрахунки. Всі вже знали, що комсомольці фабрики за минулий рік виготовили 8 827 020 пар виробів різних найменувань. Але хто ж перший у сідні, хто найкраще працював останні десять днів місяця?

Дівчата стають до верстатів, і Марина оголошує: — Бригада Білотіла за третю декаду має 3060 пар виробів понад план. У Катерині Мельникової є плюс до

заплановано по місяць і на декаду — 300 і 190. Але виплели отримують сьогодні інші, у яких ще вищі результати: бригада Юрія Дамаскіна, в'язальниця Валентина Рожкова, швачки Людмила Ткачова і Ніна Граматович, збіловачка Віра Галкіна.

Подруги вітали передожців. Суперниці по змаганню по-доброму заздрили одна одній, та радість не залишала нікого:

— Чули, дівчата? Три мільйони малюків одягнули ми. Це ж, мабуть, усі Москва і Ленінград... Пійні вони ведуть рахунок до четвертого мільйона... М. ШЕВЧУК.

СТАХАНОВЕЦЬ

...Слава про трудовий подвиг вибілика Олексія Стаханова рознеслася від донецьких шахт до безкрайніх ліubinих нив країни. Патріотичний поій підхопили, він ширився в усіх галузях виробництва. Одним з ініціаторів стахановського руху серед хліборобів Кіровоградщини став молодий механізатор Карлівської МТС Олександр Лиходід. 27 травня 1936 року він виступив у газеті «Кіровська правда» із закликом до всіх механізаторів розгорнути соціалістичне змагання за часне і високоякісне проведення жнив. Натхненню працював у ті дні Олександр. Шістьсот гектарів зернових і

триста гектарів соянинику зібрав він на полях рідного колгоспу, у змаганні комбайнерів двох МТС — Карлівської і Кіровської — виборов друге місце. — Незручно трохи, — усміхається сивоголобий ветеран. — Ініціатор, а не став першим. Та я не дуже сумував. Головне — сотні людей охопило трудове суперництво, паростки нового проростали повсюдно. Значить, був сенс кидати кич. Тим більше, що все тільки починалося. Так, рух за високопродуктивну працю тільки починався. І вже наступного, тридцять сьомого, прізвище молодого послідовника Стаханова дедалі частіше появлялося в газетах. Того року більшість механізаторів кол-

госпу «Радянський сніг» посіла горде імення — стахановець. Пальма першості, звісно, належала йому, Олександрові Лиходіду.

...У тракторній бригаді другого виробничого відділка колгоспу імені Крупської Кіровоградського району висгавлено, наче перед стартом, потужні машини. Мише небагато часу, і зйде з поля сніг, загуркочуть у степу мотори. Почнеється битва за врожай року сімдесят сьомого. Молоді, дужі, досвідчені механізатори заведуть у загінки свої агрегати. І хоча серед трудівників поля не буде Олександра Іполитовича — роки беруть своє, — зате в шерензі дев'ятиох хліборобів ітме його син Микола. Естафета праці передається. З покоління в покоління. Естафета мужності, відданості справі, започаткованій у жовтні сімнадцятого нстрілом «Львора».

Ю. МАТІВОС.

НАСТУПНИЙ ТИЖДЕНЬ — ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

8 жовтня 1937 року відкрився Всесоюзний зліт шахтарів, який звернувся до всіх шахтарів Радянського Союзу із закликом розгорнути соціалістичне змагання вугільних шахт. Це було одне із перших міжзаводських змагань, що охопило всю країну. А через рік радян-

ська молодь почала трудовий похід за гідну зустріч 20-річчя ВЛКСМ. Більше половини комсомольців-виробничників заслужили почесне звання стахановця. В перших шеренгах були заспівувачі року 1937-го. На урочистому пленумі, присвяченому 20-річчю Ленін-

ського комсомолу, молоді спілчани запевнили ЦК ВКП(б) в тому, що вірність партії, ідейна переконаність комсомольців, непохитна віра молоді в перемогу комунізму є і буде животворним і невичерпним джерелом дальшого росту сил і розквіту комсомолу.

Знання? А навіщо?

ЗАПИТУЄ У ЛИСТІ ДО ГАЗЕТИ ОДИН З ШКОЛЯРІВ

«Дорога редакція!»

Пишу тільки від свого імені. Однак упевнений, що мою думку поділяють багато старшокласників. Учусь я в дев'ятому класі. Розумію, що знання потрібні в житті, що без них не станеш повноцінним громадянином нашої Батьківщини, не зумієш активно втрутитися в навколишнє життя, пізнати його, творити... Але, коли заглянеш у найближче майбуття, бере сумнів. Адже кваліфікований робітник — токар, фрезерувальник, газозварник заробляє набагато більше, ніж інженер, лікар, педагог. А щоб стати токарем, слюсарем, механізатором знань потрібно не так уже й багато. Ось і міркуеш: для чого сидіти над підручниками, думати над задачками, заучувати терміни? Чи не краще використати час для дозвілля, спорту?

Може я помилюсь? Тоді в чому?

Григорій К.

м. Олександрія».

Прокоментувати лист редакція попросила науковця, доцента Кіровоградського педінституту, кандидата педагогічних наук А. Я. РОЗЕНБЕРГА.

Лист Григорія К. (жаль, що автору бракувало сміливості відрекомендуватися) заслуговує на увагу. Висловивши тут думка відображає досить поширені педагогічне явище.

Паведу приклад. При Кіровоградському педагогічному інституті імені О. С. Пушкіна на громадських засадах працює лабораторія науково-дослідного інституту загальних проблем виховання Академії педагогічних наук СРСР, яка вивчає проблему «Діяльність комсомольської організації школи по розвитку пізнавальної активності старшокласників». Торік лабораторія провела опитування близько тисячі учнів 8—10 класів міських і сільських шкіл області. Заняття ставилося приблизно таке ж, як і в листі Григорія К. — «Знання? Навіщо?» Багато стверджують, що навчаються далеко не на повну силу. І одною з головних причин цього є те, про що пише Григорій К.: учні не завжди уявляють, для чого будуть їм потрібні ті чи інші знання в житті, як пов'язати зі своїм майбутнім, скажімо, контрольну з алгебри чи твір на вільну тему з української літератури.

Звідки така позиція? Що в ній вірного, а що хибного? Односкладово відповісти на це не можна, думаю, тут потрібен цілий цикл матеріалів науковців, педагогів. Безперечно, деякі старшокласники поверхово знають те, що діється за стінами школи, недостатньо розуміють соціальні процеси, котрі відбуваються у нашому соціалістичному суспільстві, зокрема, роль науково-технічної революції. Звідси — вузький погляд на перспективний розвиток країни, а відтак і на своє майбутнє. В результаті у свідомості старшокласника вживається: «На будову приймуть і з трійкою».

Ми, педагоги, ще будемо говорити про це, але хотілося б, насамперед, почути думку тих, хто на власному прикладі переконався, які знання, здобуті в школі, годяться в самостійному житті, а які — ні, яка роль навчання і освіти в становленні особистості сучасної людини. Я маю на увазі юнаків і дівчат, які по закінченні школи працюють на фабриках, заводах, в колгоспах і установах навчаються далі. Було б добре, якби вони відповіли Григорію К. і його однодумцям на сторінках газети. А палто ті до кого апелює в своєму листі олександрійський школяр, — токарі, слюсарі, механізатори, представники інших робітничих професій. Чи знадобляться вам знання, набуті в школі, при оволодінні спеціальністю і сьогодні, чи допомагають вони вам у поряdkеній праці?

Що відповісте ви?

Від редакції. Ми звертаємось до вас, молоді виробничники. Скажіть, чи пригодились вам знання, набуті в школі, чи відчуваєте потребу навчання далі? Щоб ваші відповіді були конкретнішими і повнішими, ми просимо заповнити ось цю анкету.

ТИМ, ХТО ПРАЦЮЄ

1. Ваше місце роботи, фах, стаж. Якщо бажаєте, напишіть прізвище, ім'я та по-батькові і домашню адресу.

Blank lines for filling out the questionnaire.

(Див. 4-у стор.).

Знання? А навіщо?

АНКЕТА «МК»

2. В якій мірі вам знадобилися знання, набуті в школі?

3. Чи відчуваєте ви потребу в нових знаннях? Яких?

4. Де ви навчаєтеся чи хотіли б навчатися?

5. Які на вашу думку головні недоліки сучасної школи?

6. Що ви могли б порадити сьогоднішньому старшокласникові?

Заповнюється анкета традиційно: після запитання пишуться відповіді, бланк вирізається з газетної сторінки і в конверті надсилається до редакції.

НАША АДРЕСА:

316050, ГСП,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36,
редакція
„Молодого комунара“.

Якщо відповіді не поміщаються на анкеті, можна дописати їх на окремому аркуші.

Чекаємо ваших листів.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту—2-46-87.

Для актора Володимира Меньшова широкоформатний фільм «Розиграш» — перша режисерська робота.

Сценарій написав кінорежисер С. Луїгін, з творчістю якого глядачі знайомі по фільмах «Увага: черепаха!», «Наскоро просимо, або Стронішим вхід заборонено», «Телеграма».

У «Розиграші» йдеться про підлітків, прекрасну пору життя молодого людини, коли проявляються перші паростки дружби, перші захоплення, коли приходять перше, ще не усвідомлене кохання.

Над широкоформатною стрічкою «Слово для захисту» теж працювала творча молодь. Головні ролі виконують Г. Якіна, М. Неслова, С. Любимин, О. Янковський.

...Молодому адвокату Ірині Межниковій доручено захищати Валентину Костіну, яка опинилася на лаві підсудних. Вона звинувачується у сиробі вчинити замах на життя людини.

Адвокат намагається знайти відповідь на питання: що спонукало Костіну до такого вчинку? Адже Валентина кохає Федяєва. Межнікова — ровесниця своєї підзахисної. Її схвилювала доля молодого жінки. Повільно, крок за кроком вона наближається до істини.

«Степанова пам'ятка» — фільм-казка, сценарій написали К. Єршов і Г. Панфілов за мотивами уральських оповідей Павла Бажова.

У головних ролях — дебютанти. Об-

ЛЮТОГО

раз хазяйки Мідної гори створила актриса Московського театру імені Ленінського комсомолу Лариса Чикурова. В ролі її коханого Стенана зайнятий актор Ленінградського театру юного глядача Геннадій Єгоров.

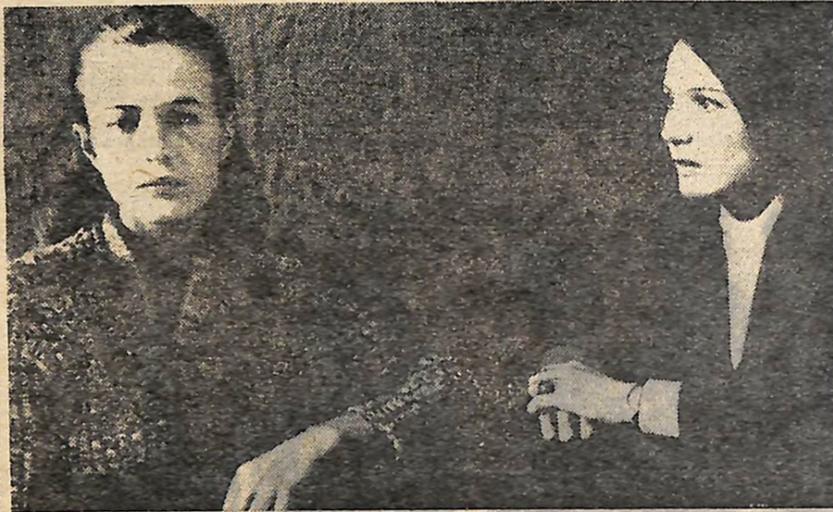
Широкоекранний кольоровий фільм «Весняний призов» присвячений воїнам Радянської Армії. Тема ця близька авторів сценарію Олександр Міндадзе, який зовсім недавно діяв з товаришами такі нелегкі випробування солдатських буднів.

...У частину, де проходить службу сержант Карпенко, прибуває нове пополнення. І так уже сталося, що, крім Карпенка, немає кому підготувати новачків до прийняття присяги.

Непросто складаються взаємини у сержанта з новобранцями. Різні люди, різні характери. Єдиним колективом, болювою одиницею їм ще належить стати.

Стрічку створено на Центральній студії дитячих та юнацьких фільмів імені М. Горького.

Л. БОРОВИК.

КАДР З ФІЛЬМУ «СЛОВО ДЛЯ ЗАХИСТУ».

„БУДЬ, ЯК ДЗЕРЖИНСЬКИЙ...“

Четвер був звичайним. Втім, не зовсім.

Сергійко Шамкий разом з однокласником Іваном Поставнюком поспішав до кіноклубу «Підліток».

Сьогоднішнє засідання клубу особливе — буде посвята у юні дзержинці. Вони з Іваном, їхні товариші, приймуть урочисту присягу. І їм видадуть посвідчення. Такі ж як у Сергія Цибенка, Сергія Левченка — кращих юних дружинників району.

Правда, Сергійка трохи шокувало, що, такі ж посвідчення одержать і дехто з дівчат. Десь у глибині душі він переконаний, що охороняти порядок у дворах будинків, шкіл, на стадіонах і в парках — справа усе ж чоловіча.

Олена Нежива, Тетяна Гнатушенко, восьмикласниця з Маловісниської середньої школи № 3 так не вважали. Навішки — слова В. Маяковського «Будь, як Дзержинський чесним і смілим, верною. Огнізна показувай людям!» — котрі надрукувані на посвідченні, здається дівчаткам, стосуються саме їх.

Вони стояли поруч: Сергійко, Тетяна, Олена, Іван та їхні друзі. Урочо говорили слова клятви... Відтепер усіх об'єднує спільна турбота, — зро-

бити Малу Виску містом зразкового порядку.

Слухали виступи начальника міліції В. І. Іщенко, вчителів школи, Сергія Цибенка і Сергія Левченка.

Ті говорили про обов'яз-

ки юних дружинників. Члени загону повинні не лише вести профілактичну роботу, щоб попередити діячю безнадлядність та правопорушення. Йшла мова про постійне шефство над другорічниками, тими, хто повернувся зі спецшкіл, хто з різних причин не відвідує школу. Та, щоб стати справжнім дзержинцем, цього не досить. Необхідно ґрунтовно і наполегливо вивчати життя і діяльність В. І. Леніна, Ф. Е. Дзержинського, інших видатних діячів Комуністичної партії і Радянської держави. Вчитись у них служінню народові.

Чимало нових обов'язків з'явилося у Сергійка Шамкого. Та це лише стверджувало у хлопця почуття власної гідності, віру в себе.

Я розповіла лише один епізод з роботи Маловісниського кіноклубу «Підліток».

Організований він райвідділом внутрішніх справ, відділом народної освіти, дирекцією кіномережі та райкомом комсомолу.

Керує роботою кіноклубу оргкомітет. У ньому секретар — завідуюча відділом учнівської молоді райкому комсомолу, секретар районної комісії в справах неформальних Г. Р. Байкулова, директор Будинку піонерів В. З. Туз, юрист Г. П. Балаандіна, вчитель І. Г. Мельник...

«Підліток» об'єднує учнів 7-10 класів міських шкіл. Розроблена тематика занять. Тут лекції, бесіди, зустрічі з цікавими людьми, і обов'язково — кінофільми: документарні, художні.

...Щовихідного, у святкові дні, під час демонстрації дитячих кінофільмів за порядком у кінотеатрі й біля нього слідкують хлопчики та дівчатка з червоними пов'язками. Серед них і наші знайомі — Сергійко Шамкий, Олена Нежива, Іван Поставнюк, Тетяна Гнатушенко. Вони сьогодні на чергуванні.

Слід, певне, ще відзначити — Сергійко змінив свою думку про дівчат. Дзержинці з них вийшли справжніми...

О. НІКОЛЕНКО, секретар — завідуюча відділом учнівської молоді Маловісниського райкому ЛКСМУ.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК»

„ТАЄМНИЦІ“, ЯКІ МАЛИ БУТИ В РЕКЛАМІ...

У матеріалі рейдової бригади під таким заголовком («Молодий комунар» за 13 січня) йшлося про недоліки в підготовці спортивних споруд до зимового сезону в Кіровограді.

Як відомо редакції завідуючий Ленінським райвно В. Нестеренко, статтю обговорено на нараді вчителів фізкультури. Намічено заходи, спрямовані на поліпшення спортивно-масової роботи в зимових умовах: Біля середніх шкіл №№ 22 і 30 залито ковзанки, у школах №№ 11, 24, 30, 34 проведено спортивні змагання на призи клубу «Золота шайба». В лютому відбудуться районні поєдинки юних хокеїстів.

ДОДОМУ — З КУБКОМ

І знову наша команда борців на обласних змаганнях з вільної боротьби досягла успіху. В Компаніївці цього разу мірялися майстерністю спортсмени технікумів, які готують спеціалістів сільського господарства. Призерами змагань стали М. Єрошенко, О. Годунко, М. Галицький, В. Ненько, В. Федоров.

Нашій команді вручили кубок і диплом першого ступеня.

В. ХМІЛЬ,

учень Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства

П'ять днів у Будинку фізкультури заводу «Червона зірка» тривав турнір з міні-футболу. В ньому взяли участь десять команд колективів фізкультури цих і відділів цього підприємства. Спочатку ігри проходили за кубковою системою, потім чотири команди вели «суперечку» за приз, зустрічаючись між собою.

Нарешті — фінал. На майданчику — футболісти кувальсько-песочного і першого механоскладального цехів. Результат поєдинку — 6:2, попереду — кувальці. Вони стали володарями першого перехідного призу диплома першого ступеня президії спортивного клубу «Зірка».

Вирішено турнір з міні-футболу проводити щороку.

В. ШАБАЛІН.

ДРУЗІ!

Повідомляємо, що з 1 лютого відкрита передплата на нашу газету. Снажить про це своїм товаришам, знайомим. «Молодий комунар» — добрий порадирик і друг кожної молоді людини.

Передплату можна оформити у листоноші, на пошті та в агентстві «Союздруку».

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, м. Кіровоград. Газета печатається на українському пзыке.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.